

Derfor er det ikke bare, vil jeg gerne sige til hr. Thomas Adelskov, en tilfældig gruppe, man vil gøre noget for. Nej, det er nogle mennesker, som gør noget for det danske samfund, for de mange hundredtusindvis af børn og unge, som er med i idrætsforeningerne, og som repræsenterer Danmark på allerallerbedste vis.

(Kort bemærkning).

Thomas Adelskov (S):

Jeg skal spørge hr. Brian Mikkelsen, om det ikke er korrekt, at man med den ordening, man foreslår her, jo ikke støtter ham eller hende, der kommer ind på fjerdepladsen eller på femtepladsen, og som også er udmærket, eller den, som kommer ind på ottendepladsen i stangspring, og som også på ganske udmærket vis repræsenterer Danmark ved olympiader og andre steder. Dem, man går ind og favoriserer her, er det ikke dem, som kom på første-, anden- og tredjepladsen, og alle andre idrætsudøvere får ikke lov at få del i glæderne?

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Nu har jeg jo ikke – jævnfør min politiske overbevisning – noget imod, at der er forskel på idrætsudøvere, at der altså er nogle, der er bedre end andre. Vi har en Wilson Kipketer, der er en af verdens bedste løbere; vi har nogle fodboldlandsholdsspillere, der er bedre end andre. Så til hr. Thomas Adelskov: Jo, det er til støtte for dem, som tjener nogle præmiepenge hjem, men jeg kan også oplyse, at i idrættens verden er der ikke kun præmiepenge til første-, anden- og tredjepladserne, men også til fjerde- og femtepladserne og nogle gange til tiendepladserne. Så det kan også godt være til de ti bedste.

Men det er hele princippet. Hvis man er så heldig at tjene bare en lille skilling på sin idræt, skal man ikke brandskattes og flås af skattemyndighederne. Så må man præmiere de folk, som gør noget ekstra, som i forvejen ikke tjener særlig mange penge, og som er fantastiske eksempler for de mange børn og unge, som dyrker idræt.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Uanset at der er sympatiske træk i forslaget i forhold til det formål, man gerne vil tilgodese,

kan vi ikke støtte det, og det vil jeg gerne begrunde.

For det første er det svært at se alle konsekvenserne af det her forslag. Der er godt nok en hel del bemærkninger, ganske mange, men i formuleringen i beslutningsforslaget, at der skal være tale om, at man skal skabe rimelige skatteforhold for den her gruppe, ligger der en værdinorm, og hvad er rimeligt i den her forbindelse?

Det næste, jeg godt vil sige, er, at der jo er en tilbøjelighed til, at lige så snart der er et eller andet, så er det skatteændringer, der skal til – så skal man lave undtagelser, så skal man lave fradrag, hvor det i virkeligheden er et andet sted, nemlig ad fordøren man bør lave reglerne om. I forbindelse med disse særordninger, man vil lave her, må man spørge: Hvem skal så i øvrigt bagefter have særordninger?

Jeg har tidligere her i Folketinget – bl.a. på initiativ af borgerlige partier – været med til at lave en særordning med hensyn til, hvad man kunne trække fra i forbindelse med udgifter til alkoholafvænnning. Det næste, der kom umiddelbart efter, var at man sagde: Når I nu er gået med til det – også regeringen gik med til det, og vi gik med til det – kan I vel også være med til noget andet. Så er der vel også andre ting, man skal lave særordninger for. Hvorfor bare lige dem? Så jeg ved godt, hvad det er for en metode, der skal anvendes, hvis vi siger ja til det her forslag.

For det tredje vil jeg også godt sige, at det også er et problem, hver eneste gang der er noget med skattelovgivning og man siger: Her er en særlig gruppe, vi vil gøre noget for. Så skal vi lave en undtagelse, og så skal vi lave nogle nye regler for dem. Det bidrager jo i hvert fald ikke til at gøre det enkelt.

Derfor er vi tilhængere af, at man, når man diskuterer den slags forhold – i det her tilfælde med hensyn til idrætsudøvere – skal gøre tingene ad fordøren, at man skal se på, hvad det er, man vil med de her ting, i stedet for hele tiden at tænke i skattefradrag, det vil sige, at man efter vores opfattelse løser problemerne ad bagdøren.

Derfor synes vi, at i stedet for at diskutere det her alene som et skattespørgsmål skal det være et spørgsmål om, hvordan vi i det hele taget sikrer de af vores idrætsudøvere, som er professionelle i en periode – og ikke kun sikrer dem som idrætsudøvere, men også deres fremtid, når de ikke længere kan være idrætsudøvere.

Jeg forstod på hr. Brian Mikkelsen, at håndboldpigerne ligesom var et forbillede for os alle sammen; vi vil gerne efterligne dem. Jeg vil nok